Kur'a Neferi

Mehmet Emin Yurdakul

Kur'a Neferi — Mehmet Emin Yurdakul

İlk yayın: Türk Sazı (1914)

Mehmet Emin Yurdakul 1944 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır: https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Kur'a_Neferi&oldid=165444 (revizyon 165444). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansıyla paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Fuat Raif Beye

— Yazık, yazık, ömrümüzü geçirmişiz boş yere;
Nasıl böyle kara yüzle varacağız mahşere?
Bu yollarda ölenler de şehittirler, değil mi?
— Şehittirler...
— Toprakçığım demek burdan alınmış;
Ne yapalım, dertli başa böyle kalem çalınmış;
Evvel Allah, sonra size ısmarlarım ninemi.
— Merak etme...
— Bayrağımı mezarıma dikiniz;
Bir de bana hakkınızı helâl edin, hepiniz!
— Helâl olsun...
— Aman fenâ oluyorum: Ah, ah, ah!...
— Hafiflersin, açılırsın; biraz oku, tövbe et;
Gel beraber getirelim kelime-i şahadet;
Haydi kardeş...
— Eşhedü en lâ ilahe illallah.

* * *

Evet odur... Taze, yalnız ve gölgesiz bir mezar;
Garip kabri olduğu bak, toprağından besbelli.
Ta kendisi, o tifodan ölmüş olan bayraktar;
İşte, işte, baş ucunda bayrakçığı dikili.
Ah, bu öksüz mezarcığa kim göz yaşı saçacak?
Herkes kendi ölüsüne ağlamaya koşmada.
Ah, bu garip yiğit için kim var ki el açacak?
Biçarenin kimi varsa yüce dağlar ardında!...

Bir Yolcuya:

Ey hemşeri, bana bak, hişt!... Kaçıyor ha, zavallı!
Kaçma kuzum, bu dünyanın her bucağı mezardır;
Her nereye basmış olsan, orda yüz bin can yatır;
Kara mezar, deniz mezar... Hangi yere kaçmalı?
Kaçmak kimden? Şu bir yığın kemikten mi? Hay korkak
Tamahları size kalan ölü size ne yapar?
Azgınlıklar, mezarlardan uzaklarda can yakar;
Eğer kaçmak gerek ise dirilerden kaç uzak!...

* * *

Ey kardeşler, bu yiğit de Türk gayreti güderdi;
Tüfeğe de en sevdiği saban gibi gülerdi.
Onun, sağken çalıştığı aziz yerdi: Şu toprak!
Ölünce de bıraktığı şu şey oldu: Bir bayrak!
Bunlardır ki, çok işleri canla, başla görürler;
Memleketin büyükleri: «Öl!» diyince ölürler;
Bu uğurda ne bir para, ne de bir ad isterler;
Vazifeyi «Vazifedir!..» diye yapıp giderler.
Ruhlarına okuyalım Fatiha;
Ötesini bırakalım Allah'a!..